

Rugul Aprins

Artemie

Ale voastre gânduri, ale noastre înfrângeri,
Zboruri fără aripi, într-un cosmos mut.
Demoni nu suntem, cum n-am fos nici îngeri,
Ci suntem doar oameni, umbre de temut.

Nu e loc de lacrimi, au secat izvoare,
S-au întors ecouri dintr-un început,
Să ne spună iarăși gânduri muritoare,
Despre cum ne întoarcem înapoi în lut.

Plimbăreți prin lume șchiopătând adesea,
Din cărări greșite, facem maraton,
Ajungând pe urmă în fața unei mese,
Singuri, între ziduri grele de beton.

Nu avem iertare, nu cerșim iubire,
Zăngănind în lanțuri false libertăți,
Tot mai mulți grămadă, dar fără unire,
Apărăm de Soare sfintele cetăți.

Am schimbat odată frații pe tovarăși,
Nu suntem prieteni, nici cu ei acum,
Căutăm alți idoli să ne facă iarăși,
Să pornim din nou pe ai pierzării drum,

Care am vrea să fie capătul de hartă,
Timpul de sosire la sfârșit de drum,
Rugul cel Aprins care încă Iartă,
Să ne ardă iarăși în focul fără fum.